

1. Zegenwens en dankzegging (1.1-1.9)

1.0 De zegenwens

In vers 1 volgt Paulus een in de eerste eeuw veel voorkomend begin van een brief: eerst de schrijver, dan de ontvanger(s) gevolgd door een groet. De apostel geeft er echter een duidelijke christelijke tint aan:

- De schrijver is Paulus, **een geroepen apostel door de wil van God** (verder wordt ook Sosthenes genoemd, de broeder, waarschijnlijk de overste der synagoge uit Hand. 18:17 die blijkbaar tot geloof is gekomen.)

- De ontvanger is (in eerste instantie) de gemeente te Korinte, **geroepen heiligen**. Ook worden de andere heiligen, overal ter wereld aangesproken. We hebben allemaal dezelfde Heer

- De groet is de zegenbede: **genade en vrede zij u van God, onze Vader, en van de Here Jezus Christus**

Vers 2 luidt in de vertaling van het Boek (iets gemakkelijker te begrijpen):

Aan: Gods gemeente in Korinte, die voor Jezus Christus is afgezonderd. U hoort bij Hem omdat Hij u heeft geroepen, net als alle gelovigen over de hele wereld. Hij is zowel hun Here als de onze.

Een dergelijke begroeting komt ons, nuchtere westerlingen, misschien wat overdreven over. Wij zouden wellicht volstaan hebben met: Van Paulus, aan de Korintiërs, allemaal hartelijk gegroet. Maar in de brieftaanhef van Paulus proeven we een dynamisch geloof en een warme liefde voor de gemeente te Korinte. Waarom zouden we elkaar ook niet op een meer evangelische manier aanspreken? Niet voor niets staat er:

Ef. 5:19 en spreekt onder elkander in psalmen, lofzangen en geestelijke liederen, en zingt en jubelt de Here van harte,

Onze samenkomsten zouden meer 'Geestvervuld' als we deze tekst meer in de praktijk zouden brengen!

De gemeenteleden worden aangesproken als: geroepen heiligen. In het NT worden de christenen ook dikwijls 'heiligen' genoemd. Heilig betekent dan: apart gezet zijn voor God in Christus Jezus. Daartoe zijn ze door God ook geroepen. De ASV: geeft hier:

...called to be saints.....

God riep hen om heel persoonlijk Hem toe te behoren. Dat ze in hun levenswandel dan niet direct 'heiligen' zijn doet aan hun in positie voor God in Christus niets af. Bij de Korintiërs was het allemaal ook niet bepaald heilig. Het van dag tot dag heiliger worden wordt in het algemeen aangeduid met heiligmaking en dit is een levenslang proces [3].

Hoe goed is het om elkaar de zegenbede toe te bidden. Hoewel niet ieder mens ontvankelijk is voor de genade en vrede van God (helaas) zal ons zegenen uitwerking hebben in de geestelijke wereld. De zegenbede lijkt trouwens veel op de zegenbede waarmee Aäron en zijn zonen de Israëlieten zegenden:

Num. 6:22: De HERE nu sprak tot Mozes:

23 Spreek tot Aaron en zijn zonen : Zo zult gij de Israëlieten zegenen :

24 De HERE zegene u en behoede u;

25 de HERE doe zijn aangezicht over u lichten en zij u genadig;

26 de HERE verheffe zijn aangezicht over u en geve u vrede.

27 Zo zullen zij mijn naam op de Israëlieten leggen, en Ik zal hen zegenen.

1.1 Dankzegging

Het is goed om met dank te beginnen voor wat God al gedaan heeft in de gemeente te Korinte. Later zal Paulus ook met opbouwende kritiek komen maar eerst is er een dankzegging naar God toe! Zo doet Paulus het in praktisch al zijn brieven (zie Rom. 1:8, 1 Kor. 1:4, 2 Kor. 1:3, Ef. 1:3, Fil. 1:3, Kol. 1:3, 1 Thess. 2, 2 Thess. 3, 1 Tim. 1:12, 2 Tim. 1:3, Fil. 1:4). De zegenbede komt trouwens bij het begin van alle brieven!

De gemeente was in elk opzicht rijk geworden in Hem. Paulus noemt hier (opzettelijk?) twee zaken die bij de Grieken hoog in aanzien stonden: het spreken en de kennis. Welsprekendheid en kennis van allerlei zaken zijn natuurlijk ook voor de bekering in ieder mens in een bepaalde mate aanwezig maar door de inwonende Heilige Geest krijgen deze, van oorsprong natuurlijke gaven, een bijzonder accent. Te denken valt hier in het bijzonder aan kennis m.b.t. Christus en inzicht in geestelijke zaken en het op de juiste wijze hierover spreken in bijv. evangelisatie en onderwijs en ook de bijzondere gaven van de Geest zoals de tongentaal.

Het getuigenis van Christus was onder de Korintiërs bevestigd. Bevestigd wil zeggen: vastgemaakt, het had zich stevig verankerd in de gemeente te Korinte. Dat betekent dat de Korintiërs niet alleen het woord hadden gehoord en zich bekeerd hadden, maar ook dat de Heilige Geest hier duidelijk getuigenis aan had gegeven. Er waren duidelijke manifestaties van geestesgaven geweest en nog steeds waren ze er. Iets dergelijks lezen we ook in 1 Thess. 1:4 en 5:

4 Immers, dat gij, door God geliefde broeders, verkoren zijt, weten wij,

5 omdat onze evangelieprediking niet slechts in woorden tot u gekomen is, maar ook in kracht en in de Heilige Geest en in grote volheid ;

Hier ligt toch wel een belangrijk geestelijk principe. Een bekering behoort gevolgd te worden door de vervulling met de Heilige Geest. Niet voor niets vraagt Paulus aan de discipelen (!) die hij te Efeze aantreft:

Hand. 19:2 En hij zeide tot hen: Hebt gij de Heilige Geest ontvangen, toen gij tot het geloof kwaamt? Doch zij zeiden tot hem: Wij hebben zelfs niet gehoord, dat er een Heilige Geest is.

Er kunnen verschillende oorzaken zijn waarom een bekering vaak niet gevolgd wordt door de vervulling met de Heilige Geest, maar het is wel een geestelijk ongezonde zaak. Door de Heilige Geest kunnen we staande blijven in de geestelijke strijd maar zonder de kracht van de Heilige Geest in ons leven is het moeilijk, zo niet onmogelijk, om vol te houden. Voor een uitgebreide behandeling van dit onderwerp zij men verwezen naar [1].

Wat voor een individu geldt, geldt ook voor een gemeente. Een gemeente waar de geestesgaven in het geheel niet functioneren zal zich moeilijk kunnen staande houden. Gelukkig was dit anders bij de Korintiërs. Zij kwamen ten aanzien van geen enkele genadegave tekort. Hier wordt het woord genadegave (carisma = charisma) gebruikt. Alle mogelijke gaven van de Geest functioneerden er! En dit ondanks de bepaald niet vlekkeloze gemeente! De reden dat in sommige gemeentes de geestesgaven niet of nauwelijks functioneren is dan ook niet de onvolmaaktheid van deze gemeentes maar veeleer een gebrek aan kennis omtrent de geestesgaven of een gebrek aan het streven ernaar (14:1).

De gemeente zag uit naar de openbaring van onze Here Jezus Christus. Niet de 'innerlijke' openbaring, die hadden ze al (Joh. 14:21). Ze zagen uit naar de wederkomst van de Heer Jezus op de wolken maar konden toen niet weten dat daar tenminste nog zo'n tweeduizend jaar tussen zou zitten.

Voor vers 8 geven we enkele vertalingen, inclusief de NBG-vertaling:

8 Hij zal u ook bevestigen ten einde toe, zodat gij onberispelijk zult zijn op de dag van onze Here Jezus Christus (NBG)

8 En God zal u staande houden tot het einde toe, zodat u vrij bent van schuld op de dag van onze Heer Jezus Christus.(GNB)

8 Hij zal u tot het einde toe staande houden, zodat er op Zijn grote dag niets op u zal zijn aan te merken. (Het Boek)

8 Who shall also confirm you unto the end, that ye may be blameless in the day of our Lord Jesus Christ. (ASV)

8 He will keep you strong till the end, so that you will be blameless on the day of our Lord Jesus Christ (NIV)

Hij in vers 8 is blijkbaar God de Vader (4:1) en niet de Heer Jezus (zoals de GNB-vertaling ook heeft) hoewel het einde van vers 7 over de Heer Jezus gaat. Maar als vers 8 ook over de Heer Jezus ging dan had er op het eind van vers 8 ook gestaan: Zijn dag.

Wat wil Paulus, of beter gezegd de Heilige Geest, nu met deze tekst precies zeggen? Zijn deze Korintiërs, maar ook wijzelf, 'automatisch' onberispelijk op de dag van onze Here Jezus Christus? Hangt het alleen van God af of hebben zij en ook wijzelf ook een verantwoordelijkheid om te Zijner tijd onberispelijk te zijn? Het is overigens opmerkelijk dat Paulus dit uitspreekt over een gemeente doe op dat moment allesbehalve onberispelijk is [2].

Laten we eerst eens kijken naar een aantal teksten die eenzelfde gedachte als vers 8 lijken uit te drukken:

1 Joh. 3:2 Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen; maar wij weten, dat, als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem gelijk zullen wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is.

Ef. 5:27 en zo zelf de gemeente voor Zich te plaatsen, stralend, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks, zo dat zij heilig is en onbesmet.

1 Thess. 3:12 en u doe de Here toenemen en overvloedig worden in de liefde tot elkander en tot allen (zoals ook wij gezind zijn jegens u), 13 om uw harten te versterken, zodat zij onberispelijk zijn in heiligheid voor onze God en Vader bij de komst van onze Here Jezus met al zijn heiligen.

1 Petr. 1:5 die in de kracht Gods bewaard wordt door het geloof tot de zaligheid, welke gereed ligt om geopenbaard te worden in de laatste tijd.

In Rom. 8:29 en 30 geeft Paulus Gods verlossingsplan in het kort weer: ..tevoren gekend... tevoren bestemd... geroepen... gerechtvaardigd verheerlijkt. Het begint met de in zonde gevallen mens die door God tevoren gekend is en het eindigt met de verheerlijkte mens. De kinderen Gods zijn bestemd tot heerlijkheid! Nu weerspiegelen ze al de heerlijkheid des Heren in een toenemende mate (2 Kor. 3:18) en dit gaat, door tot op de dag van onze Here Jezus.

Na onze bekering begint God in ons een proces van heiliging. In onze levenswandel groeien we steeds meer toe naar het beeld van de Here Jezus. Deze heiliging heeft een eindpunt: de verheerlijking. We moeten hierbij in eerste instantie denken aan een volmaaktheid in karakter. De vrucht van de Geest (Gal. 5:22) zal volgroeid zijn. Wanneer zal dit het geval zijn? We hebben net al gezien dat dit het geval zal zijn op de dag van onze Here Jezus. Ook Fil. 1:6 lijkt dit te bevestigen: ...Hij, die in u een goed werk is begonnen, dit ten einde toe zal voortzetten, tot de dag van Christus Jezus. Toch kunnen we onszelf hier een paar vragen bij stellen:

1. Wat betekent dit voor de individuele gelovige? De meeste gelovigen zullen de wederkomst van de Heer niet in hun leven meemaken. Als ze sterven, zijn ze dan al onberispelijk in heiligheid of moet er daarna ook nog iets gebeuren zodat ze bij de komst van Christus wel onberispelijk zijn?

Persoonlijk denk ik het laatste. Hoe de Heer dit dan precies doet weet ik niet.

Overigens lijkt het erop dat de gemeente vlak voordat de Heer Jezus terugkomt een sterke geestelijke opleving zal ervaren. Hoe zullen anders de dan levende gelovigen onberispelijk zijn bij zijn komst?

2. Geldt het onberispelijk zijn op de dag van onze Here Jezus wel voor elke gelovige? Kol. 1:22 en 23 laat zien dat er ook een voorwaarde aan verbonden is: indien gij slechts wel gegrond en standvastig blijft Paulus spande zich in om: ieder mens in Christus volmaakt te doen zijn (Kol. 1:28). Er zijn wijze

maagden en dwaze maagden (Matth. 25:1-13). Beide maagden uit de gelijkenis verwachtten de Heer maar de dwaze konden de bruiloftsmaal niet binnengaan. In Luk. 21:36 worden we opgeroepen om te allen tijde te waken en te bidden opdat we in staat mogen zijn te ontkomen aan alles wat geschiedt zal, en gesteld te worden voor het aangezicht van de Zoon des Mensen. Dit zal in het bijzonder gelden voor de christenen uit de eindtijd.

De verheerlijking heeft niet alleen te maken met ons karakter maar ook met ons lichaam. Rom. 8:23 spreekt over de toekomstige verlossing van ons lichaam. In Fil. 3:21 lezen we dat de Heer ons vernedert lichaam veranderen zal, zodat het aan zijn verheerlijkt lichaam gelijkvormig wordt. Bij de wederkomst van de Heer Jezus zullen de gelovigen veranderd worden (15:52). en een opstandingslichaam krijgen. Het opstandingslichaam zal een geestelijk lichaam zijn (15:44). Ons oude lichaam zal slechts een flauwe afspiegeling blijken te zijn van ons toekomstig lichaam: er wordt gezaaid in oneer, en opgewekt in heerlijkheid; er wordt gezaaid in zwakheid, en opgewekt in kracht (15:43).

Verheerlijking gaat door lijden heen. Ook de Heer Jezus heeft eerst moeten lijden voordat de heerlijkheid kwam (1 Petr. 5:11). De weg naar de heerlijkheid gaat via het kruis. Indien wij delen in zijn lijden, is dat om ook te delen in zijn verheerlijking (Rom. 8:17b). De apostel Petrus roept ons op om ons te verblijden naarmate we deel hebben aan het lijden van Christus opdat we ons ook met vreugde zullen mogen verblijden bij de openbaring zijner heerlijkheid (1 Petr. 4:13).

We zijn als kinderen Gods geroepen tot zijn eeuwige heerlijkheid (1 Petr. 5:10). De Bijbel zegt veel over de heerlijkheid Gods. Daar waar de heerlijkheid Gods verschijnt raken mensen onder diepe indruk. Denk ook aan de ervaring van Mozes in Ex. 33. Ook de ervaring van de profeet Ezechiël is Ez. 43 is indrukwekkend. We lezen daar in vers 2 dat de aarde straalde vanwege zijn heerlijkheid. Wat een perspectief voor de kinderen Gods dat we deel zullen krijgen aan Zijn heerlijkheid. De rechtvaardigen zullen stralen als de zon in het Koninkrijk van hun Vader (Matth. 13:43). De voorwaarde voor ons is dat we zullen volharden. Volharden in het geloof, volharden in de gezindheid van Christus, volharden tot...het einde (Matth. 24:13). In Opb. 2 lezen we steeds: Wie overwint....Het zijn de overwinnaars die deel zullen krijgen aan de heerlijkheid Gods.

Vers 9 laat ook, in zekere zin, twee kanten zien m.b.t. het bereiken van onberispelijkheid:

1 Kor. 1:9 God is getrouw, door wie gij zijt geroepen tot gemeenschap met zijn Zoon Jezus Christus, onze Here.

God is getrouw! Van mensen en ook van christenen kan dit lang niet altijd gezegd worden. Gods trouw staat er garant voor dat we te Zijner tijd onberispelijk kunnen zijn. Zoals we gezien hebben gaat het niet zonder onze medewerking. Ook van onze kant wordt trouw verwacht. We zijn geroepen tot.....gemeenschap! Let erop dat er niet staat dat we geroepen zijn tot het doen van allerlei christelijk werk. Dit komt niet op de eerste plaats, al blijft het ook belangrijk, immers:

Ef. 2:10 Want zijn maaksel zijn wij, in Christus Jezus geschapen om goede werken te doen, die God tevoren bereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen.

Tit. 3:8 Dit is een getrouw woord en ik wil, dat gij op dit punt een krachtig getuigenis geeft, opdat zij, die hun vertrouwen op God gebouwd hebben, ervoor zorgen vooraan te staan in goede werken. Die zijn schoon en voor de mensen nuttig;

Vanuit de relatie met Christus komen de goede werken voort want:

Joh. 15:5: Wie in Mij blijft, gelijk Ik in hem, die draagt veel vrucht, want zonder Mij kunt gij niets doen.

Verwijzingen

1. David Pawson, *De Normale Christelijke Geboorte, Uitgeverij In de Ruimte te Soest 1993*
2. Gordon Fee, *The First Epistle to the Corinthians, William B. Eerdmans Company, Grand Rapids, Michigan 1987, pag. 43*
3. *Heiliging houdt een apart gezet zijn voor God in. Bij onze bekering werden we apart gezet voor God.*

Deze betekenis vinden we terug in o.a. 1 Kor. 1:30, 1 Petr. 1:12 en 2 Thess. 2:13. We noemen dit ook wel 'positionele heiliging' en het lijkt veel op 'rechtvaardiging'. God heeft ons apart gezet in Christus en ons een positie van heiligheid gegeven voor Zijn aangezicht. We zijn voor eens en altijd geheiligd door het offer van het lichaam van Jezus Christus (Hebr. 10:10). De gelovigen worden door Paulus ook vaak aangesproken als heiligen (Rom. 1:7, 1 Kor. 1:2, 1 Kor. 6: 1 en 2, 2 Kor. 1:1 enz.).

Heiliging houdt ook een proces in. We spreken wel van 'progressieve heiliging'. Bij onze bekering en wedergeboorte ontvangen we de gave van de rechtvaardiging (Rom. 5:17). We zijn dan wettelijk rechtvaardig voor Zijn aangezicht maar dit betekent niet dat we in onze dagelijkse wandel altijd even rechtvaardig zijn. In het proces van heiliging zullen we in onze levenswandel steeds rechtvaardiger worden en steeds meer op de Heer Jezus gaan lijken.

Een bekende tekst voor deze progressieve heiliging is Hebr. 12:14: Jaagt naar vrede met allen en naar de heiliging, zonder welke niemand de Here zal zien. Het zijn de reinen van hart (Matth. 5:8) die God zullen zien. God zien betekent God aan het werk zien in je eigen leven en in de levens van anderen, de dingen geestelijk kunnen beoordelen en een diepe gemeenschap met God ervaren.